

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Và passar depressa, rebent, com un metèoro: semblava que Barcelona l' hi havia de caure a sobre. Jo, y com jo molts, ab prou feynas vaig tenir temps de veure'l: un moment que 'l cotxe va aturarse l' anava a contemplar; pero D. Francisco, 'l burgomaestre de Barcelona va inclina 'l cap, y 'l princep imperial de Alemania, y aixó qu' es molt corpulent, va desapareixe darrera d' aquella inmensa mata de patillas.

Barcelona no va desmentirse.
La mateixa gent que surt al carrer a veure la professò de Corpus, y 'l Carnestoltes y 'ls Xatos Vells de la bandera nova, ocupava 'ls carrers del trànsit. En la cara de la multitud s' hi reflexava la curiositat.

Un camalich va dir:
—Ay, ay: es un home com los altres.

Gens d' entusiasme.

Unas quantas dotzenas d' alemanys van anar a l' esació a rebre'l, cridant aixis que 'l van veure; ¡Hoch!... Hoch!... ¡Hoch!

Aquest crit de gall d' indi, segons m' han explicat, significa ¡Viva! Pero hém de confessar que 'ls compatriotas de 'n Bismarck quan s' entusiasman fan tots los possibles perque no ho sembli. Entre Hoch y Hoch hi deixen un comp s' d' espera, y aquesta paraula no la diuen més que tres vegadas.

Francament, aquí ho fém d' un' altra manera. Quan se tracta de mostrar entusiasme, obrim l' aixeta y 'l llansém a raig, perdent lo compás. Enardeix més lo crit de un sol espanyol, que 'ls tres Hochs de tots los alemanys que beuen cervesa.

Un pagés que volia cridar Viva 'l Kronprinz, va exclamar:

—¡Viva 'l Crospis!

Al Saló de Cent hi havia un ápat preparat; pero 'l princep va marxar sense tastarlo.

M' han assegurat qu' un successor d' en Fivaller, exclamà al sentir las canonadas de despedida:

—¿Se 'n v ? Millor n' hi haurá més per nantros.

Y en efecte; m' han contat que may havian brillat tant arrogants com aquell dia las barras catalanas.

Lo burgomaestre per menjar com per to', emplea certa cerimonia; pero apeser de la cerimonia, endrapa com un héroe. Fivaller s' hi quedaria llusco; D. Jaume 'l Conqueridor, exclamaria:—¡Barcelona que 't mantinga!

Aixó sí, a las postres va pagá 'l gasto ab un brindis: un brindis consistent en quatre vulgaritats, sense such ni bruch: es a dir, las mateixas frasses de sempre.

¡Pobres convidats! Obligats a menjar fiambre després del Champagne!

Post festum pestum.

Després de las festas... la sessió del dimars.
Ja saben vostés que a conseqüencia de la grava del carrer de la Gran Vida, va haverhi al Ajuntament un trágul, pitjor que al port, aquell dia que va caure l' escollera.

Regidors que s' recriminavan... tinents d' arcalde que s' reunian d' amagatolis... exigencias de que fulano y mengano presentessin la dimissió... un arcalde al qual la pell se l' hi tornava de gallina... murmuracions... disputas... amenassas...

Tot d' un plegat una tregua, ab motiu de la vinguda del Kronprinz, y després de la tregua...

¿Esga rapadas?

No senyors: després de la tregua un pastel.

Lo primer tinent d' arcalde D. Pere Casas ha dimitit. Es a dir, una de las victimas designadas, s' ha prestat al sacrifici. Y no s' cregan: no ha dit que dimitis per las qüestions internes del Ajuntament, no senyors: declara que ho fá per una causa política, perque governant l' esquerra, es convenient a la conciliació de s partits que ocupi un esguerra la primera tenencia de arcaldia.

Si aquesta fós la causa verdadera de la dimissió, don Francisco que ha sigut nombrat pel govern y que despenya 'l cárrech més polítich del Ajuntament, hauria de seguir 'l camí del Sr. Casas.

Pero no: aquesta vegada la política ha servit de fulla de parra, per tapar certas miserias.

La dimissió va ser acceptada sense discussió y 'l senyor Cabot designat per substituir al Sr. Casas no va tenir prou vots per ser nombrat primer tinent d' arcalde.

Los fusionistas de Barcelona, 'l mateix que 'ls de Madrid, se rebelan contra la conciliació.

¡Ja ho véu Sr. Cabot, vosté va fer lo pastel; donchs vosté no 'n tastarà!

De la pasteleria a la música hi ha un abisme, ja ho sé; pero no importa, salvémlo.

Barcelona es un poble filarmónich a tot serho, y si aquells senyors de la Junta del Liceo, que van rebre del Estat un magnífich so ar per construir un Conservatori y un teatro, s' gastessin lo que deurian per l' ensenyansa de la música, y no 'ls 30 mil rals que avuy ab prou treballs hi esmersan, no duptin que de Barcelona 'n surtirian artistas de cap d' ala.

O sinó aquí 'n tenen una proba.

Ha bastat que 'l Bon Retiro posés l' ópera a dos rals, al alcans de todas las fortunas, perque tot sovint se presentin al mestre director de aquell teatro, aspirants a seguir la carrera del cant. Per més informes en Bianxart, en Bachs, l' Aragó y tants altres.

La manera de presentarse es molt típica.

—Passi 'l favor de probarme, diu l' aspirant al director d' orquesta.

Regularment se fá la proba sobre la marxa, y ab tota franquea, al acabar se 'ls diu lo que fá 'l cas, sense enganyar a ningú.

Dias endarrera:

—¿Vol fé 'l favor de probarme? va dir un minyó fadri manyá de S. Martí de Provensals.

Era un bordegás petit d' estatura, ample d' espatllas y de cara vulgar.

—¿Quina véu te vosté? va preguntarli 'l mestre.

—Veu de tenor, va respondre sense inmutarse.

—Vaja, al menos no s' hi posa per poch. Acóstis y diga lo que vol cantar.

—De primer voldria pujar aquí dalt: no hi he estat may.

Aquí dalt volia dir las taulas.

—Aixó ray, alá hi ha l' escala, dongui la volta.

—¡Qué voltas ni escalas!...

Y sense més ni més, de un brinco escala l' escenari,

's tréu la catxutxa, la penja al caixal de un bastidor, y exclama:

—Bueno, toqui 'l espíritu gentil de la Favorita.

Los que presenciavan l' escena s' preparavan a riure una estona; pero ¡amigo! 'l manyá va atacar las notas ab una valentia, treyant una véu tant poderosa, tant ben timbrada, tant agradable, que avuy dia ja ha deixat lo mall y l' enclusa, y ha trobat qui s' encarrega de pagarli las bessas, mentres estudia.

Aquest sí que podrá dir que comensa la carrera com en Gayarre.

Lo célebre tenor navarro avants de cantar picava ferro.

P. DEL O.

NOTAS DE MÚSICA.

¡Amigo Sr. Bernis, que la ballariam grassa si cada dia vinguessin prínceps a Barcelona, y pogués anunciar funcions de gala, augmentant lo preu de entrada y localitats!

¡Quin goig que feya 'l teatro aquella nit! Pero encare devia fer més goig la contaduria, a l' hora de abocá 'ls calaixos...

Per lo tant ja ho sab, D. Albert, deixis de tenors, contracts y primas donnas: li vol fer quartos contracti prínceps.

La Favorita del any passat ha mort a la de aquest any. Las comparacions serán tant odiosas com vulgares; pero 'l públich no hi pot fer mes, compara. ¡Quin interès té l' empresa del Liceo en provocar aquestas comparacions desfavorables, repetint cada any las mateixas óperas del anterior? No ho entench, ni m' ho explico.

A pesar de tot la Novelli va fer gala de la seva véu sonora, y hauria estat molt be, a poder prescindir dels dos últims actes.—Lo tenor Engel, com sempre, poca véu y molt estil.—Lo Sr. Pandolfini de segur que no

ha conquistat la fama que té cantant l'òpera de Donizetti.—Del baix Vidal no cal parlarne, al pel.

Lo conjunt desigual; y las galerias de dalt de tot intolerants e insufribles.

La senmana entrant parlarém de *L' Ebreca*.

Ab lo *Bon Retiro*, naturalment, no hem de ser tan exigents. Allà també han repetit la *Favorita*. Feya la protagonista la joya de la casa, la Paolicchi, que la cantà ab molt salero sense espantarse de la tessitura qu' es aquí molt alta. De Rey ne feya 'l jove Bachs que cada dia val més, progressant molt, y que 'i estudia serà un baritono de upa. En Fattorini no te gaire vèu; però tè trassa per vendre y respecte à en Serra, và ser aplaudit com los demès.

L' Africana havia d' estrenarse 'l dissapte y và estrenarse 'l diumenje.—Molta gent.—Lo saló gotich de sempre, aquella grossa de bisbes de costum, aquella disputa ab los coristas d' *enfrente* que de fet es ab Meyerbeer; en Rubis net, rissat y pulit; noves disputas, gran xivarri y al final un *si bemol* que fá caure 'l teló.

Acte segon: la presó. Mentres en Rubis fá la mitjdiada, la Bazzani l' hi venta las moscas. En N lusko vol ferne carn de butifarra; pero s' arrepenheix, y en agrahiment, en Rubis à la Bazzani l' hi ense ya à llegir 'l *Narro*. Després reben la visita de la De Sanctis y tots los *peixi-minuti*; comensan de nou las disputas posantse tots en o dre de batalla, atacant lo septimino que per cer t'hi fan molt mal y acaban anantse'n afilerats cul-arreras, com si esperessin un aplauso.

Lo navio del acte tercer no arriba a ser lo llaut *San José* de la matricula de Palamós. De segur que no l' ha f t cap cal fat. Valdria la pena de posarhi un lleterero que digués: «Esto es un bar o».—*L' Africana* dorm sobre un pelut y la reina cús à la màquina.—Desseguida, pregaria à dalt, dolenta; pregaria a baix, redolenta. No sé que tal sera à la bodega que no se sent.—Durant lo bolero los coristas fan molta brometa. Després tost los marinos estiran una corda com als *Pastorets* quan estiran la quia à n' en Bato. Fortuna que comensan los tiros y la degollina y 'ls comparsas se desahogan y tothom riu, ellis v 'l públich.

L' acte quart es un enlluernament continuu. Los coros jogan à blancas y à negras: la Bzzani dalt del tabernacle fá molt efecte y durant lo duo, com que la triple anava de las festas, lo públich tot era xuc à ab los llabis que semblava que 's trobés à casa un auceilaire.

Per figurarse la decoració del acte quint recordinse de una de las figuras de la font de Jesús.—L'unissono de l' orquesta al pel, tingué de repetir-se dos vegadas.—Quan l' *Africana* s' ajeja sota la figura eran dos quarts de dugas.

En resumén, un aplauso à la empresa per haver sortit d-l nostre pá de cada dia: una apretada de má al mestre Perez Cabrero y à la orquesta. La Bzzani bèn vestida, cantà lo que pogué, perque estava malalta; pero no tant com la de Sanctis.—En Rubis podia fer alguna cosa més, sobre tot havia de cridar menos.—En Ponsini bèn caracterisat, cantà com l' hi permetten las sevas facultats.—Los coros tal qual, y la direcció d' escena, digna dels trajés, lo més rebregat que pogan imaginarse.

FREDELICO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La *Redoma del Principal* es una reproducció de la mateixa obra posada deu anys endarrera. Decoracions y trajés han suferit reparacions, de manera que alguns fins semblan nous. L' apoteosis final es molt millorada, gracias al esplendor de la llum eléctrica. Los balls si que son bastant inferiors. En l' execució s' hi distingeix principalment lo Sr. Castilla De totas maneras los forasters que vingan per Nadal ja tenen ahont anar a gastar la pesseta.

... *D. Juanita* al *Circo Equestre* 's cansa de guanyar diners. Gracias sigan dadas à l' administració del Hospital y al Brusi. Ja ho saben las empreses, quan un' obra flaqueji, demanin à la Junta del Hospital que la prohibeixi y al Brusi que l' excomuni.

... *Circo: Código-Fabra*. De segur qu' l' empresa no vendrà tantas entradas com exemplars ha venut l' editor Bastinos. L' obra tè un gran defecte: vol ser graciosa y no n' es. En ella hi prenen part casi tots los artistas, las senyoras Martí, Martín, Martínez etc.; pero més valdria que no n' hi prengués part cap, perque 'ls artistas y 'ls autors, los autors y 'ls artistas semblan que se las havian apostadas à qui ho faria més malament.

... A *Romea*, ab motiu del benefici de la Srta. Castillo s' ha estrenat una comedieta titulada *Coquetina*, original del jove escritor Sr. Godo. L' argument es un tant inverosimil; pero l' obra està versificada ab facilitat y tè escenas bastant divertidas. Lo públich và voler coneixe al autor.

... En Soler del *Espanyol* và fer un bon benefici. Entre 'ls regalos que và rebre n' hi havia un que feya

denteta: consistia ab una petaca de pell de Rusia, dintre de la qual hi havia tres bitllets de 20 duros cada un.

—Sr. Soler, vol ferme el favor de donarme un papé de fumar que m' hi deixat la petaca à casa?

En lo mateix teatro s' ha estrenat l' aconeximent humoristic, còmic-taurómaco titulat *Fiesta Nacional*. Es un' obra molt madrilenya y molt flamenca, qu' encara que no es fácil que 's representi 160 vegadas com à Madrid, ha sigut rebuda ab molt aplauso.

... *La loca de la aldea* và donant entradas al Tivoli.

... Pescat al Carrer Nou davant del *Café Flamenco*. Passava un oficial de l' escuadra alemana, tot tiesso, ab lo cap alt y 'l nas arremengat.

Una xula al veure'l, exclama:
—Mira ese: parece que anda oliendo lo que guisan en el cielo.

N. N. N.

¡TURRONS!

(A MON AMICH MANEL NADAL, EN LO DIA DE NADAL).

Cavilant moltes estonas
pensatiu y ab cruel afany,
he vist, qu' en eix mon de monas
s' hi amagan moltes personas
que menjan turró tot l' any:

Aquell jove carrincló
carregat de paciència
que fa l' ós ab insistència
al bell sota d' un balcó
hont jura amor pur y etern
à la seva *damisela*
y entretant fa un fret que pela,
puig es al pich del hivern,
ja pots dir per tot arréu
que menja turró de neu.

Lo turo de vida ayrada
plé de malas intencions
que tè *honestas relaciones*
ab una dona casada,
y per avançada nit
li sol donà alguna cita
y à casa li fa visita
quan es fora 'l seu marit,
juro que més d' una estona
menja turró de *jijona*.

Aquell estudiant trapella
gandulet y amich del vici
que persegueix ab desfici
à una innocenta donze la
y li diu ab molta manya
que sent per eila amor sant,
y la nena 's va engrescant
y un dia ¡plaf! me la *enganya*,
per tot arréu ja pots dí
que menja turró del *fi*.

Aquell home calavera
que quan veu una marcolfa
sempre 's troba à punt de solfa
per anar al seu darrera
y un cop li ha seguit la pista
s' enfia cap a seu pis
y sens por de compromís
hi tè *agradable entrevista*,
sol menjar lo perdulari
turró del més ordinari.

Aquell ministre de Deu
d' apostólica pelica
qu' en las iglesias predica
tot allò que menos créu
y carregat de bon zel,
à noyas tendras y beatas
dona *conferencias gratis*
perque pugan guanyà 'l cel,
ja pots dir ab tota flemma
que menja turró de *yema*.

Aquell subjecte tunante
qu' avans no tenia un ral
y habent sigut concejal
ja vesteix de *lent ye guante*;
plaga del contribuyent
que tant solsament sab dí;
movent la testa:—No y sí—
y aquí arriba l' seu talent,
ab afamada *afició*
menja turró de *pinyó*.

Farsants de marca majó
qu' al candero han pujat,
sagoneros del Estat,
còlera de la Nació

Pèls catalans poch simpáticos,
que per inventar discursos
may acaban los recursos.
¡Oh polítics dipomáticos!
Tant si 't plau com si no 't plau
menjan turró de *cucao*.

Molts polítics conseqüents
qu' un jorn foren del Poder
y volen tornarho à ser

carregats de bons intents
y avuy cridan monarquía,
d' má son republicans,
avuy drets, demà esquerrans;
¡gran política del día!
Aquets menjan ab afany
turró d' *almella* tot l' any.

Per fi, avuy que som Nadal,
festa que 'l mon enter festa
aquesta agradable pasta
seus por de que fassi mal,
puig es cosa no ignorada
qu' en eix mon de llaminers
tothom se gasta diners
per donà en tant bona diada
punyalada à las penas
ab turró de *totas menas*.

MARIA BOCANegra.

ESQUELLOTS.

Estimats lectors, celebraré que al recibo de la present tots vostres hajan tret la grossa.

¿Qué diuhen qu' es impossible?

No senyors, res més fácil.

Bastaria que suprimissen la loteria, y llavors la grossa y la xica y dugas grossas més que 's queda 'l govern pel treball, quedarian íntegrament distribuïdas entre 'ls que haurian comprat los bitllets.

¿Qué diuhen que 'ls sabria grà'u que la suprimissen? ¿Que l' dret de somiar ab los 500.000 duros y de fer castells en l' ayre val més de deu duros que costa un dècim, mes de cent duros que costa un bitllet?

No sé: qüestió de temperaments.

Jo per desenganyarlos de una vegada, faria una cosa: en lloch de publicar los números que surten del urna, publicaria 'ls que no surten.

Y à veure després qui tindria pit per comprar bitllets.

A Reus s' han celebrat en un sol dia quaranta matrimonis.

Succeheix ab aixó lo que ab la verola y ab lo tifus: d' en tant n' tant hi ha epidemias.

A Reus actualment hi ha epidemia de sogras.

La vigilia de arribar lo Kronprinz, D. Francisco và publicar una alocució en la qual hi havia 'l següent periodo:

«Ya que sé que no habeis de desmentir jamás al immortal Cervantes que, no sin razón, ha dicho de nuestra querida Barcelona que es archivo de la cortesía y albergue de los extrangeros.»

Lo Burgomaestre D. Francisco podia estolviarse una cita per demés coneguda.

Bastava que digues:

«Ya que sé que no habeis de desmentir jamás al *Código Fabra*, escrito por vuestro insigne diputado.»

Durant l' estancia del príncep à Barcelona, D. Francisco và fer un paper molt pobre.

Al arribar và dispararli un discurs, y 'l príncep, distret, se l' hi và girar d' esquena.

Lo discurs à dreta lley, havia de comensar aixís:
—Venerables fa dones de la levita de S. A.: Al dirigiros la palabra en nombre de la inclita, de la egregia, de la benemerita ciudad de los Condes... etc., etc.»

Després mentres lo príncep và permaneixre à Barcelona ja no và dir «aquesta boca es mèva.» Es à dir, al esmorsar y al piscolavis del Saló de Cent no và dir que fós seva; pero và probarho.

D. Francisco no sab lo francés... ni menos encare l' alemany.

De modo que D. Rómulo và fé 'l gasto de conversa.

D. Francisco 'l gasto de serietat.

Y en Xaneta 'l gasto de sonrisas.

Afortunadament lo bisbe và embargar al príncep.

Mirin que no 'l deixava à sol ni à sombra

Un suscriptor del *Correo*, plé de angunia, exclamava:
—D' aquesta feta, una de dos, ó 'l príncep se fá catòlich ó 'l bisbe 's fá protestant.

De la *Dinastia*:

«Al ser presentado anoche el principe por el gobernador civil à los señores presidente y fiscal de esta Audiencia, oimos que les dijo S. A. I. en buen español:
—Yo tambien tengo un diploma de Derecho que se me ha entregado en Madrid, por lo tanto soy colega de ustedes.

¡Ay caram!

Terretré... terretré... terretré...
 Se fa saber que ja ha sortit l' *Almanach de la Campana de Gracia*, escrit ab molta xispa pèls col·laboradors de aquell periòdich popular y pèls del nostre y dibuixat ab sandunga per Apeles Mestres y Manel Moliné.

Vuit planas de text y vuit de grabats que s' estàn fent la competència, tot per un ral. Entre 'ls treballs literaris hi ha una l'arga composició inedita, de'n Bartrina.

Ja cal que s'apressurin, sino no hi seràn á temps. N' hi ha una demanadissa que no sabèm per quin costat girarnos.

Item més. A ca'n Lopez trobaran un sortit de *almanachs americans de paret*, tant variat de gustos com de préus: passin á veure'ls y no se'n penediràn.

Igualment trobaran una gran colecció de llibres per *aguinaldos y regalos*, edicions econòmiques y de gran luxe, ab preciosas láminas en negre y de colors, encuadernats ab elegancia.

Aixó no es com lo govern qu' hém de pendre 'l que 'ns donan. A ca'n Lopez n' hi ha per tots los gustos y per totas las fortunas.

Dimars á cala Ciutat:
 —¿Abont vás tant atrafagat? preguntava un porter á un agutzil.

—Vaig á avisar al doctor Mascaró.
 —Y aixó... ¿Qué hi ha alguna novetat?
 —Sí: ha de neixe 'l Sr. Cabot y 'l part no 's presenta massa bé.

L' Ajuntament de Barcelona fá pintar un retrato al oli de D. Alfonso que costará 4,000 pessetas.

En cambi 'ls regidors jafa temps que pintan un quadro titolat: *Las desgracias de Barcelona*.

Per fer aquest quadro las patillas de D. Francisco serveixen de pinzell.

M' han assegurat que no es cert que el Sr. Gil Maestre amenassés ab fer tancar lo Liceo, si 'ls senyors dels palcos continuavan jugant.

Ja estranyava jo.
 Lo Sr. Gil Maestre es una autoritat celosa y que té sentit comú.

La *Vanguardia* conta que 'l príncep de Alemania al visitar l' edifici de la Diputació va admirar la magnífica acuarela de Fortuny *Lo continuo*.

¡Apretal!
 Ab una mica més, la *Vanguardia* assegura que l' autor de *Lo continuo* havia inventat lo *moviment continuo*.

Llegeixo:
 «Ha sido detenida una mujer en la calle de Sant Rafael por estar rifando unas cuantas varas de indiana. Se le ocuparon algunas bolas.»

Ja está b'n fresca.
 ¿Qué no sab aquesta dona que la rifa es una gran immoralitat, que unicament se la permet lo govern?

A un subjecte que vá anar á festa-major á Sant Andrén de Palomar van robarli 'l rellotje.

Y al cap de uns quants dias la policia ha recobrat la prenda robada.

M' está molt bé; pero y 'l lladre?
 —Lo lladre hò, ¿y vostés?

Exámen de Geografia —L' alumno es andalús:
 —Dónde nace el Guadalquivir?
 L' alumno ab molt de parpajo:
 —En el jardin de mi casa.

Del *Charivari* de París.
 «Quan las donas exerceixin la medicina passarán escenas per l' istil de la següent:
 —S'nyoreta Doctora, si sabia vosté de quina manera l' estimi!..

—No ho crech pas.
 —Miri 'l cor com me bat.
 —¿A veure?... Descordis l' hermillia.

La doctora aplica l' oido sobre 'l pit del jove enamorat, y diu.
 —¡Cent vint palpitations per minut! Jove, aixó no es amor, aixó es una afecció bastant grave que pot tenir funestas conseqüencias. Jo puch cuidarli la malaltia; pero estimarlo y casarme ab un malalt, impossible!»

QUÈNTOS.

Precocitat de una criatura de déu anys.
 Lo seu papá, qu' es calvo, dorm sobre un canapé, ensenyant tota la clepsa.

Y ell, de puntetas, agafa una capsa de colors y l' hi pinta la calva.

—¿Pero qu' ets boig?.. l' hi diu la seva mare. ¿Qué fas aquí ab los colors?.. ¿Qué pintas?

—Pintava una trenyina sobre 'l cap del papá, perque las moscas s' espantin y 'l deixin dormir tranquilament.

A un calavera l' hi feyan cárrechs perque no 's cava.

Y ell responia:
 —Encare que siga un calavera, ¿qu' us penséu que tinch tant mal cor de associar una dona ab un brétol del meu calibre?

Un comerciant de Barcelona, després de casarse ab una inglesa, molt tocada y posada en materias d' etiqueta, vá anarse'n tot sol á Montserrat.

—¿Y cóm no hi portas la senyora?
 —Déu me'n reguard... Hi ha tantas pussas, qu' estich segur qu' ella no las voldria admetre, si avants algú no las hi presentava.

Un pobre home, victima de una tremenda indigestió, fá cridar al metje.

Aquest després de pulsarlo y examinarlo detingudament l' hi preguntá:

—¿Qué ha menjat?
 —Dotze dotzenas de cargols.

—¡Bravo, home!.. ¿Y no ha de tenir un empaig ab dotze dotzenas de cargols?

—Es que jo no crech que sigan los cargols lo que m' ha fet mal.

—¿Y donchs qué?
 —Las esclafollas.

En un grupó de senyoras. Un xixarello al parlar de una senyora d' uns trenta anys tot lo més, diu:

—¡Que bonica devia haver sigut!..
 Murmulls d' adhesió.

Y després afegeix:
 —La veritat es que encare n' es.

Silenci sepulcral y gran agitació mitj á cubert dels vanos.

—¡Quín casament més desigual, lo del Enrich ab la Matidel!..

—¿Desigual?... No ho cregas: si ell es rich, ella es millonaria: per lo tant no veig la desigualtat.

—¿La desigualtat? Ell te nou pams y mitj y ella 'n té cinch apenas...

Unsòrt assisteix á la representació de una pantomima. Durant cinch minuts escolta ab gran cuidado, y no sentint una paraula 's posa la mà á l' orella.

Per últim no sentint res, crida:
 —¡Más altol!.. ¡No se oyel!..
 Lo públich encare riu.

Un sastre emproba una levita á un senyor molt gras, y no cabentli, l' hi pren la mida novament y n' hi talla un' altra.

A l' hora d' emprobarla també l' hi es estreta.
 —Senyor meu, jo crech que vosté s' engreixa per minuts, diu lo sastre. Per lo tant haurá de plantarse, ó sinó búsqvis sastre.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

La Dos-quarta, la Total y la Tercera-segona van comprar no fa molts dias per encarrech de la Rosa un prima-quarta-tercera de daurada y fina ploma que tothom que 'l sent cantar tot seguit se 'n enamora.

LL. MILLÀ.

II.

Total alegre y content mon tres-primer y morí; ma tres-dos-tres la seguí ¡pobreta! de anyorament.

MAPA MUNDI.

ACENTIGRAFO.

Si may jugo ab en Pascual al tot lo tot tot seguit, puig juga sempre ab neguit quan vá vestit de total.

UN CATALANISTA.

MUDANSA.

Quan algú te sol cridá, segú 'ls respons tot ab a:

De actrisses n' hi sol havé com la Tot posada ab e.
 D' aygua n' hi passa á desdi per la tot posada ab i.
 La promesa que tinch jo es molt tot posada ab o.

P. DE LA TARUMBA.

NIVELL DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletres de modo que las ratllas inclinadas dongan un nom de dona l' una y un nom d' home l' altre: l' horisontal un nom d' home y la vertical un altre nom d' home.

RASQUICIAS.

CONVERSA.

—Ay mama: l' nuvi de la Casilda l' hi ha regalat una flor molt bona.

—Quina classe de flor es?
 —Are mateix ho he dit.

UN TONYO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 —Nom d' home.
- 3 4 1 2 5 5 —Una bestia.
- 3 4 5 4 1 —Apellido.
- 3 4 3 4 —Fruita.
- 3 4 5 —Verdura.
- 5 6 —Nota musical.
- 3. —Lletra.

NOFRE Y MARIETA.

GEROGLIFICH.

×
 P I N I
 I o o
 P I I I

UN VETERANO

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª —Mar-tell.
2. ID. 2.ª —Cistell.
3. MUDANSA. —Mal, Mel, Mil, Mol.
4. CONVERSA. —Tano.
5. TRENCA-CAPS. —Rius y Taulet.
6. TERS DE SILABAS. — VALL CAR CA
 CAR DO NA
 CA NA NA
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH. —Trompa.
8. GEROGLIFICH. —Com més maestres, menos lladres.

LO DEU DEL SIGLE Y LO CAMÍ DE LA FORTUNA.

VISTASSO FILOSÓFICH-SOCIAL, EN VERS,

PER

C. GUMÀ

Forma un elegant tomet de 32 planas en quart, imprés ab molt esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibrerias y Kioscos.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUIATS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS.

Gran colecció de obras de lujo y econòmiques, ilustradas con preciosas láminas en negre y colores, elegantemente encuadernadas. —Precios desde 2 reales en adelante. —Llibreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

GOIGS SENSE ALEGRIA.

Jo que 'm creya llubi 'l pel,
Deu me valga ¡quin miquell!

Nuestra profesion no es mala
anando siempre de gala.

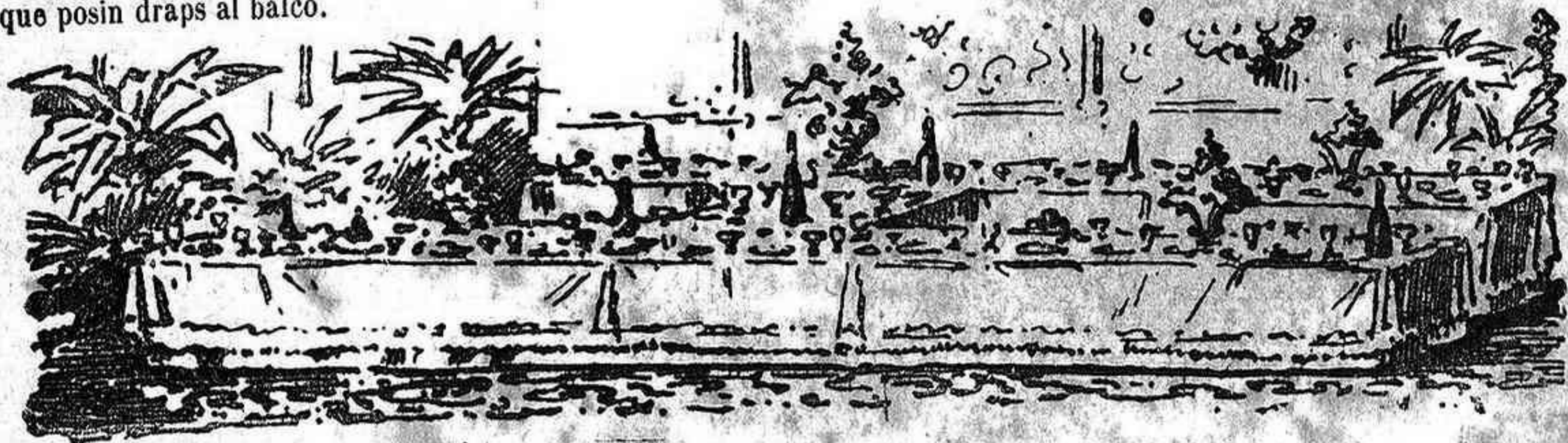
Es mes maco 'l nostre casco
que 'l que porta ell... ¿eh, quin xasco?

—Vinch de part del regidó
que posin draps al balcó.

—Quins cobrellits ¿qui ho enten?
Deura passá 'l Sagrament.

¡Aprofitat camarillat!
¡Cóm que paga la Pubillat!

D. Federico no hi aná,
pero tot s' aprofitá.

Del viatge de D. Federico
¿'a queda? Total: un mico.

Las postres van esperant:
que s' esperin, ja vindrán.